

Ordføreren (Stensballe): Det er ikke nogen rigtig Fremstilling, den højttærede Statsminister giver af Forholdene her, thi der er Adgang til at give Hjælp gennem Hjælpekasserne, og den benyttes jo ogsaa. Det har jeg dokumenteret tilstrækkeligt — formener jeg i hvert Tilfælde — under de Forhandlinger, vi tidligere har ført. De Udtalelser, den højttærede Statsminister kommer med i Dag, kan jeg ikke anse for fuldt gyldige.

Jeg skal for mit Vedkommende sige, at det hele er, som jeg har sagt før, i og for sig kun et Spørgsmaal om, hvorvidt Kommunerne skal betale, eller det er Staten, der skal betale. Thi Kommunerne har nu i det væsentlige Adgang til at yde Støtte i samme Omfang, som de vilde have det efter det foreliggende Lovforslag. Kommunerne har derimod ingen Adgang til at faa mere i Refusion end det, der er vedtaget med Hensyn til Statens Tilskud til Hjælpekasserne, og derfor er det i det væsentlige et Spørgsmaal mellem Kommunerne og Staten.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds sagde, at i Folketinget sprang vi fra, da vi kom til Spørgsmaalet om at bevilge Pengene. Nej, vi sprang fra, da vi ikke kunde faa det ordnet paa andet Grundlag end det rene Understøttelsesgrundlag, da vi ikke kunde faa det paa Forsikringsgrundlaget.

Statsministeren (Stauning): Jeg vil blot bemærke, at der er mange Tusinde arbejdsløse, som i dette Øjeblik ingen Hjælp faar, fordi de paagældende Kommuner ingen Penge har bevilget dertil.

Ordføreren (Stensballe): Jeg maa dertil sige, at efter det Lovforslag, som er forelagt her af Regeringen, er der heller ingen Tvang for Kommunerne til at yde nogen Hjælp; der er Adgang dertil, men ingen som helst Tvang.

Statsministeren (Stauning): Nej, der er ingen Tvang, men der er den Opfordring, som ligger i, at det stilles Kommunerne i Udsigt at faa refunderet en væsentlig Del af de Byrder, de paatager sig ved at yde Hjælp til de arbejdsløse, og dette er, som bekendt, en ikke ringe Løftestang med Hensyn til at faa gennemført Foranstaltninger af den Art, der her er Tale om.

Ordføreren (Stensballe): Det er altsaa, som ogsaa Statsministeren nu har indrømmet det, udelukkende et Spørgsmaal mellem Staten og Kommunerne.

Ludvig Christensen: Nej, det er ikke et Spørgsmaal alene mellem Staten og Kommunerne, det kan man ikke gøre det til. Det er et Spørgsmaal om, hvorvidt der skal findes en Lov, hvorefter den arbejdsløse, den hjemløse med nogen Ret kan gaa til Kommunerne og sige: Nu findes der en Lov, der giver jer Adgang til at hjælpe mig, uden at det skal have Fattighjælps Virkning. Det er det, der er Spørgsmaalet. Det drejer sig ikke alene om at yde en Støtte til Kommunerne, men det drejer sig om, hvorvidt de mange, mange Mennesker, som gaar rundt paa vore Landeveje uden at have Hjælp hverken det ene eller det andet Sted fra, altid skal henvises til at modtage Hjælp under den Form, Fattighjælpen har her i vort Land. Derfor kan man ikke begrænse det til at være et Spørgsmaal om, hvorvidt Staten skal støtte Kommunerne med flere eller færre Penge. Det er en Side ved denne Sag, men det er ikke Hovedsagen. Hovedsagen er netop, saaledes som ogsaa Ordføreren for en Deputation, der mødte i Udvalget, udtrykte det: Formen, hvorunder Understøttelsen skal gives. Man har andre Steder den Opfattelse, at ogsaa Formen kan betyde noget for Fattigfolk, og navnlig der, hvor man har saa overmaade intim Forbindelse med de fattigste Mennesker i vort Land, lægger man stor Vægt paa Formen, hvorunder Hjælpen ydes, idet den betyder overordentlig meget for de paagældende i moralsk Henseende. Det ignorerer man fuldkommen fra Flertallets Side i dette høje Ting, og det maa man naturligvis have Lov til at gøre, men saa kan man ikke uden videre slippe ud af det ved blot at henvide til, at her til syvende og sidst kun er Tale om et Forhold mellem Staten og Kommunerne. Det er rigtigt, at der er en lang Række Kommuner i dette Land, som ikke kan skaffe de Penge, der er nødvendige til Ydelse af en virkelig ordentlig Hjælp til deres nødlidende, som er stillet saadan, at de maa byde dem Kaar, som de ikke vilde byde dem, hvis de havde Raad til at yde dem en større Hjælp. Derfor betyder Lovforslaget indirekte, derved at Kommunerne bliver lidt bedre økonomisk stillet, en Forøgelse af den Hjælp til de arbejdsløse, som Kommunerne kan yde dem, ogsaa for alle de mange, der i Øjeblikket — her i København er der f. Eks. omkring halvfjerde Tusind hjemløse Mennesker — er slaaet fuldstændig ud af Samfundet og gaar rundt uden Støtte noget Sted. De kan nu faa en Hjælp gennem den Indsamling fra private, der finder Sted, men de ved,